The Road Less Traveled

ගමන් නොගත් මග...

நீதியோடு கூடிய இள ஒப்புரவு

Think aNew

Anushke Guneratne

The Road Less Travelled

Why do we love the familiar?

It's been quite a while since I picked up any poetry to enjoy and reflect on. Some of us in our eagerness to 'strike out' and claim ground for God, rush in without thinking. Others wait ever so patiently 'resting' in the Lord doing nothing until some event to get active. Yet others who are well on their way wonder whether they are lost and alone.

Ever so recently I came upon a poem by Robert Frost titled 'The Road not taken'. I was really searching for the words for Tolkien's poem 'The Road goes ever on' found in Lord of The Rings. With many clichés on how we are to partake in God's work based on scripture verses, I found Frost's work communicating to me more completely of what we should really be doing.

TWO roads diverged in a yellow wood,
And sorry I could not travel both
And be one traveler, long I stood
And looked down one as far as I could
To where it bent in the undergrowth;

Being a Christian is a tough job. We never seem to be able to 'get out of the woods'. And right now it's a 'jungle out there'. Often I have heard Psalm 37:7 being used to tell about patience and resting doing nothing. **However the main thrust of that passage is about doing good rather than nothing, while not being discouraged by the work of evil.** The directive has already been set, and we have been on the road with God for many days. But also God has prepared the road, this is where I found the poetry flowing and inspiring. Many roads are found in the world, some are more trodden than others, each has its own scenery and discoveries, but all prepared by God. **We are on the road, but which do we take? The well-worn road or the un-trodden road? Or are we going to nap at the cross road, not wanting to choose?**

Then took the other, as just as fair,
And having perhaps the better claim,
Because it was grassy and wanted wear;
Though as for that the passing there
Had worn them really about the same,

And both that morning equally lay
In leaves no step had trodden black.
Oh, I kept the first for another day!
Yet knowing how way leads on to way,
I doubted if I should ever come back.

In our Christian walk, what are the choices we often have to make? We talk much about ministry and mission. Some more fashionably Christian than others, the over-seas missionary in the jungles vs. the preacher vs. the home maker vs. so many choices! And we then split these choices quite easily into the spiritual and secular. Knowing where and how some ways lead us more than others, we stick to the well-trodden road, and going down the familiar roads we fail to see unique scenery.

The modern mantra for everyday life is all about purpose. You will find books helping you find your purpose, or setting goals to achieve purpose, or engaging life with positive energy to achieve some purpose. Well it seems that the idea of purpose is right, but examining our own purpose as Christians can be quite the eye opener. We want to be good Christians, and therefore we make it our purpose to do 'religious' things. So we get a job with the purpose of making money to be able to do what is defined as religious. We engage in our churches so that we are known to be religious, and this means we can quite easily say "I have done my part, the rest is not upto me".

But wait, do we really know what being Christian means or was Nietzsche right when he said "The last Christian died on the cross"? Our purpose is found in the first mandate at creation itself. It was a mandate relating to the entire world. A mandate which has been extended, written more explicitly, shown through example over and over again by Gods acts in history. And it definitely is not a simple "be involved in the church" where we by being in church allow the church to act as our proxy in completing the mandate. It is for the Christian to fulfill the mandate as the Church. Being a Christian means to be a disciple of Christ, this means to be a mini-Christ. This means that as Christ has Gods eyes, so must we. We must see the needful, and we must act on the needful. This means more than taking the path always taken seeing what everyone else has already seen. This means taking any of the paths God has set before us, and if you are at the cross-road to take the road least taken.

The roads in life are many, whether it is lifestyle, choice, decision or how you would carry out your decision. We have become accustomed to taking such decisions by tradition and routine, and often the roads that God has placed

in front of us are overlooked. Which is why we must continually question ourselves as to whether the best course of action is to take the known road, or whether the road not taken, and regardless of which road how we travel along on this road.

Some of these least taken roads which are quite apparent to us today in each of our lives would be in our entry to university, in our fellowship and what we choose to do on graduation. How do we choose the un-familiar over the familiar?

What happens when we enter into university? Some of us are used to being on the Christian road, with active engagement in our church youth groups, worship teams and other groups. Having entered the university, and slowly but surely getting involved in the university and its often 'secular' and unfamiliar path, you may have come into contact with a Christian fellowship on campus, and because they are different avoid being involved. Or you decide that activities in the fellowship should be more like what you are used to in church, and begin shunning all uncomfortable questions and activities. But is this the path that we should be taking, or should you be taking the path least taken? This is probably one of the areas FOCUS explores in **asking each student who enters university to be a missionary among their peers.** To take a short time away from their churches to be involved in the university ministry for 4 years may therefore be the path least taken.

Are you already in fellowship at a university? Then the challenge of the road is to discover! Being Christian we often think that to be such means doing in rote the same that we would find in our churches. In a path not taken you will find familiar trees and flowers as well as the unfamiliar. All of which are put by God. As such, in university you will come across people who will oppose you, who will ask you questions you have never come across about your faith, events taking place much larger than you which you never had to face at church. Events that your ideas of safety will say not to get involved in. **The challenge is to accept the unfamiliar and discover.**

Have you graduated or are you about to graduate? Then the task before you seems particularly easy, as your options seem pre-determined. Those around you would say that you are destined to be a productive citizen contributing normally to society, often with regular attendance at church and giving your contribution to some worthy cause. You will be expected to do a job which will be to a standard set by your peers. But the challenge of taking the un-trodden road is to engage your church and more importantly your work in a unique way; unique not for the sake of uniqueness but rather by holding your work to the standard of the Kingdom of God. This might mean working in a corrupt workplace with low pay where you will have to be the light. For you to engage in your work place with the sense that nothing is wrong will be un-biblical and contrary to the gospel. Contrary by failing to hold up everything you do to the 'benchmark' of the Kingdom. This is a distinctive in FOCUS that we try to communicate to those who graduate, that your life and in extension the work you do is ministry, thereby not limiting 'ministry' to church only. **Engaging the world around you with your entire life is discipleship and is one way of taking the unfamiliar path. The challenge will be to discover the often overlooked, and to question the norm.**

Taking the path least taken can be rewarding, and it will be an experience you will remember. Some of us may already be taking that path, and I ask that you share your story not so that others will do the same and take the same path but that they will be encouraged to take their own paths and discover new things and re-discover the old and forgotten.

I shall be telling this with a sigh
Somewhere ages and ages hence:
Two roads diverged in a wood, and I—
I took the one less traveled by,
And that has made all the difference.

Anushke Guneratne

මෙය මා ඕනෑම කවියක් රස විඳීමේදි හෝ මෙනෙහි කිරීමේදි සිදුවන්නා වූ දෙයකි.

සමහර අපි වැඩිදුර නොසිතා දෙවියන්වහන්සේට සුදුසු වූ පදනමක් සොයමු. අන් සමහරක් කිසිත් නොකොට ස්වාමීන් වහන්සේ තුළ ඉවසිල්ලන් බලා සිටින්නේ යම් සිද්ධියක් ක්‍රියාත්මක වන තුරුය. තවත් සමහරෙකු තමා හුදෙකලා හෝ අතරමං වී ඇතැයි සිතා වික්ෂිප්තව සිටිති.

මෑතක දී රොබට් ෆොරොස්ට් ගේ ‘‘ගමන් නොගත් මග’’ නම් කාව්‍ය වෙත මාගේ සිත යොමු විය. ලෝඩ් ඔෆ් ද රින්ග්ස් හි ටොල්කියන්ගේ කාව්‍යක් වූ ‘‘ද රෝඩ් ගෝස් එවර් ඕන්’’ යන වචන කවරේදැයි ඕනෑ කමින් සොයා බැලූවෙමි. දෙව් වදන් මත පදනම් වූ දෙවියන්වහන්සේගේ ක්‍රියාවන් හා අප බොහෝ අයුරින් හවුල් වන්නෙමු. ෆොරොස්ට් ගේ කෘතිය තුල අප කළ යුතු දේ වඩාත් සම්පූර්ණ ලෙසින් මට සන්නිවේදනය වන බව මම සොයා ගතිමි.

TWO roads diverged in a yellow wood,
And sorry I could not travel both
And be one traveler, long I stood
And looked down one as far as I could
To where it bent in the undergrowth;

කිතුණුවකු ව සිටීම අමාරු කාරණයකි. වනාන්තරයෙන් පිටත යා නොහැකි බව අපට පෙනේ. දන් අප සිටින්නේ වනාන්තරය ඇතුළතය. ‘කිසිත් නොකර ඉවසිල්ලෙන් බලා සිටින්න’ යන්න පැවසිමට ගීතාවලිය 37:7 යොදා ගන්නා අයුරු මම බොහෝ විට අසා ඇත්තෙමි. කෙසේ වෙතත් මෙම පරිච්ඡේදයේ මූලික අදහස නම්, නපුරාගේ ක්‍රියාවන්ට අධෛර්යමත් නොවී කිසිත් නොකර සිටිනවා වෙනුවට යහපත කරන ලෙසය.

යා යුතු දිසාව දනටමත් නියම කර ඇත. දෙවියන්වහන්සේ සමඟ බොහෝ දින ගණනක් අපි එම මඟෙහි ගමන් කර ඇත්තෙමු. දෙවියන්වහන්සේ මාර්ගය සූදානම් කර ඇත්තෙහිය. කාව්‍යයෙහි ආනුභාවයත් ගලා යාමත් මා තේරුම් ගන්නේ එවිටය. ලෝකයේ මං මාවත් බොහෝය. සමහර මාවත් වල බොහෝ අය ගමන් කර ඇත්තාහ. සෑම මාවතකම ඊට ආවේනික වූ සොබාවික දසුන් හා එළිදරව් වීම් ඇතත් සියල්ල දෙවියන්වහන්සේ සූදානම් කළ දේය. අප සිටින්නේ මාවතේය. නමුත් අපේ තේරීම කිනම් මාවතද? බොහෝ අය ආ ගිය මගද? නැතහොත් කිසිවකු නොගියා වු මගද? තෝරා ගැනීමේ වුවමනාවක් අපට නොදනෙන නිසා මංසන්දියක දී අප සිටින්නේ අඩ නින්දේද?

Then took the other, as just as fair,
And having perhaps the better claim,
Because it was grassy and wanted wear;
Though as for that the passing there
Had worn them really about the same,

And both that morning equally lay
In leaves no step had trodden black.
Oh, I kept the first for another day!
Yet knowing how way leads on to way,
I doubted if I should ever come back.

ලැදි වන්නේ මන්ද? හුරු පුරුදු දේ වෙත.

අපේ කිතුණු ජීවිතයේ දී අපට බොහෝ තෝරා ගැනීම් ඇත. සේවාවන් හා මෙහෙයන් සම්බන්ධයෙන් අපි බොහෝ කථා කරමු. සමහර දේ ක්‍රිස්තියානිත්වයෙන් අනිකුත් දෙයට වඩා පිරිපුන්ය. විදේශයන් හි වනගත පෙදෙස් වල කෙරෙන මිෂනාරි සේවා හෝ දේශකයා, දේශකයා හෝ නිවෙස් ඉදිකරන්නා ලෙස තෝරා ගැනිම් රාශියකි. එවිට අප ඉතා ලෙහෙසියෙන් අපේ තෝරා ගැනීම් ආත්මික හා ලෞකික ලෙස බෙදා වෙන් කර ගනිමු. සමහර මාර්ග වල ගමන් කිරිමට මහත් ලැදියාවක් අපට ඇති වන්නේ කෙළෙසද?, කොහෙන්ද? යන්න අපි දන සිටිමු. බොහෝ දෙනා යන මාර්ග වල යාමට අප ඇළුම්ව සිටිමු. බොහෝ අය ගමන් ගන්නා හුරු පුරුදු මාවත් වල ගමන් කිරිම හේතුවෙන් අසමසම දසුන් දකීමට නොහැකි වී ඇත.

එදිනෙදා ජීවිත සම්බන්‍ධයෙන් නූතන දවසේ එකම මන්තරය වී ඇත්තේ අරමුණයි. ඔබේ අරමුණ සොයා ගැනීමට, අරමුණ ජයග්‍රහණය කිරීමට, ඉලක්කයන් හෝ අරමුණු සාක්‍ෂාත් කර ගැනීම පිණිස ධනාත්මක ශක්ති හා මුසු වීමට උපකාරි කරන්නා වූ පොත් පත් ලෙහෙසියෙන් සොයා ගත හැක. අරමුණේ අර්ථය නිවැරදි විය හැකිය. නමුත් කිතුණුවන් ලෙස අපට අයිති අරමුණ පිරික්ෂා කර බැලීම අපේ දෙනෙත් විවර කරන්නෙකි. යහපත් කිතුණුවන් වීමට අපට අවශ්‍ය නිසා ‘‘ආගමික’’ දේ කිරීම අපේ අරමුණ වී ඇත. එහෙයින් ආගමික ලෙස නිර්වචනය කර ඇති දේ කිරීමට හැකි වන පිණිස අප මුදල් ඉපැයිමේ අරමුණෙන් රැකියා ලබාගෙන, ආගමට ලැදි අය ලෙස හැඟවීමට අප සභාවන් හා හවුල් වී සිටිමු. එවිට ‘‘ මම මාගේ කොටස ඉටු කළෙමි. ඉතිරිය මට අයිති නැත.’’ යනුවෙන් ඉතා පහසුවෙන් අපට පැවසිය හැකිය.

කිතුණුවෙකු වීම යන්නෙහි අදහස ඇත්තටම ඔබ දන්නෙහිද? එසේ නැතිනම් ‘අවසාන කිතුණුවා’ කුරුසිය මත මිය ගියේය යැයි ෆ්‍රෙඩ්රික් නිට්සි පැවසිම නිවැරදිද? අපේ අරමුණ සොයා ගත හැක්කේ මැවිමේ මුල් ආඥාව තුළය. එම ආඥාව මුළු ලොවට ම අදාලය. දෙවියන්වහන්සේ ඉතිහාසය තුළ ක්‍රියා කර ඇති ආකාරය උදාහරණ සහිතව සවිස්තර ලෙස ලියා බොහෝ පුළුල් ලෙස දක්වා ඇත. සභාවට මැවීමේ ආඥාව සම්පූර්ණ කරන අපේ නියෝජිතයා වීමට ඉඩ හරිමින් සභාවේ කටයුතු වලට හවුල් විම නිසැකව ම අපේ අරමුණ නොවන්නේය. මැවීමේ ආඥාව සභාවක් ලෙස කිතුණුවෝ සම්පූර්ණ කළ යුතුය. කිතුණුවෙකු වීම යනු ක්‍රිස්තුස්වහන්සේ ගේ ගෝලයෙකු විමය. එහි අදහස නම්, ක්‍රිස්තුස්වහන්සේ මෙන් වීමය. ක්‍රිස්තුස්වහන්සේට දෙවිඳුන්ගේ දෙනෙත් ඇත්තා සේ අප ද දෙවිඳුගේ දෙනෙතින් ලෝකය දෙස බැලිය යුතුය. අප අවශ්‍යතා දකිය යුතු අතර ම එම අවශ්‍යතා සම්බන්ධයෙන් ක්‍රියාත්මක ද විය යුතුය. එනම් සෑම විට සැවොම දකින දෙයට ඔබ්බෙන් අප ක්‍රියා කළ යුතුය. එනම් දෙවියන්වහන්සේ දෙස නෙත් යොමා කිනම් හෝ මාර්ගයක ගමන් කිරීම හෝ ඔබ මංසන්දියක සිටීනම්, බොහෝ දෙනා ගමන් නොගන්නා වු මාර්ගවල ගමන් කිරීමට තීරණය කිරීමත් ය. ජීවිත රටාවන්, තීරණ ගැනීම්, තෝරා ගැනීම් හා තීරණ ගන්නා අයුරු යනාදිය අප ජීවිතයේ මාර්ගයන් බොහෝමය කි. මෙවන් වු තීරණ

ගැනීමේ දී සම්ප්‍රදායානුකූල හා චාරිත්‍රානුකූල දේට අප හුරු පුරුදු වී ඇත. මේ හේතුවෙන් දෙවියන්වහන්සේ අප ඉදිරියේ තබා ඇති මාර්ග නොපෙනී යාමට පුළුවන. එබැවින් අප යා යුතු හොඳම මහ වනයේ සැඟවෙන මහෙහි යාමද, නැතහොත් කිසිවෙකු නොයන මහ යාම ද යන්න නිරන්තරයෙන් අප ප්‍රශ්න කළ යුතුය.

ඉතා අඩු පිරිසක් යන්නා වූ මෙවන් මාර්ග අපට අද දවසේ දකිය හැකි වන්නේ, අප විශ්ව විද්‍යාලවලට ප්‍රවේශ වීමට අවකාශය ලැබූ නිසාත්, කිතුණු සහෝදරත්වයේ මැදිහත්වීම නිසාත් විය හැකිය. උපාධිධාරියන් වූ පසු අපේ තෝරා ගැනීම කෙබඳු වේද? වඩාත් සමීප දෙයට එරෙහි ව සමීප නොවන දෙය තෝරා ගන්නේ කෙළෙසද?

විශ්ව විද්‍යාලයට ආ විට අපට කුමක් සිදුවේද? ඊට පෙර අපි, අපගේ සභාවල තරුණ කණ්ඩායම්, නමස්කාර කණ්ඩායම් සහ අනිකුත් කණ්ඩායම් හා හවුල් වෙමින් කිතුණු මහ යන්නන් වම්හ. විශ්ව විද්‍යාලයට ඇතුල් වීමත් සමඟ ඉතා සෙමින් නමුත් පැහැදිලිව ම ලෞකික වූත්, සමීපතාවයක් නැත්තා වූත් විශ්ව විද්‍යාලය හා කටයුතු කිරීමට අපට සිදු වේ. ඔබට විශ්ව විද්‍යාලය තුළ ඇති කිතුණු සහෝදරත්වය මුණ ගැසෙනු ඇත. නමුත් ඔවුන් ඔබට වඩා බොහෝ වෙනස් නිසා, ඔවුන් හා හවුල් වීමෙන් ඔබ වළකිනු ඇත. එසේත් නොමැති නම් ඔබේ සභාවේ ක්‍රියා හා සහෝදරත්තවයේ ක්‍රියා අතර වෙනසක් නැතැයි තීරණය කර, ඔබ අපහසුතාවයට පත් කරන ප්‍රශ්ණ හා ක්‍රියා වලින් ඔබ ඉවත්ව සිටිනවා විය හැක. නමුත් ඔබ කළ යුත්තේ එයයි. මන්ද එය බොහෝ දෙනා ගමන් නොකරන්නා වූ මාර්ගයයි. තම සගයන් අතර මිෂනාරි වරයෙකු වන ලෙස සෑම සිසුවෙකුගෙන් ම අයැද සිටීමට විශ්ව විද්‍යාලීය කිතුණු ශිෂ්‍ය සහෝදරත්වය උත්සහා කරන්නේ මේ නිසා විය හැක. තම සභා හවුල්කාරකමෙන් ස්වල්ප කාලයකට මිදී (වසර හතරක් වැනි) විශ්ව විද්‍යාලීය සේවය හා කලකට හවුල්වීම බොහෝ දෙනා නොයන්නා වූ මහක් බවට පත්ව ඇත.

ඔබ දැනටමත් විශ්ව විද්‍යාලීය සහෝදරත්වය සමඟ හවුල් වී සිටීද?
එසේ නම් ඔබ ඉදිරියේ ඇති අභියෝගාත්මක මාර්ග සොයා බලන්න. කිතුණුවෙකු වීම යන්නෙන් අප නිතරම අදහස් කරන්නේ අප දන්න හඳුනන හුරු පුරුදු දෙයෙහි නිරත වීමය. ඔබ තෝරා නොගන්නා වූ මාවත් තුළ ඔබට හුරු වූ ගහ කොළ මෙන්ම නුපුරුදු ගහ කොළ ද මුණ ගැසෙනු ඇත. ඒ සියල්ල පිහිටුවා ඇත්තේ දෙවියන්වහන්සේය. මෙලෙස විශ්ව විද්‍යාලය තුළ දී ඔබට විරුද්ධ අදහස් දරන්නන් හමුවිය හැක. ඔබේ ඇදහිල්ල ගැන ඔබ නොඇසූ ප්‍රශ්න ඔබෙන් අසනු ඇත. ඔබේ සභාව තුළ මුහුණ නොදුන් ආකාරයේ සිදුවීම් වලට ඔබට මුහුණ දීමට සිදුවනු ඇත. පරිස්සමින් ජීවත් වීමට ඔබට ඇති හැකීම ඒ අපහසු සිදුවීම් හා හවුල් නොවී සිටීමට ඔබට බල කෙරනු ඇත. අභියෝගය නම් සමීපතාවයක් නැති දේ පිළිගැනීම හා ගවේෂනයෙහි නිරත වීමය.

ඔබ උපාධිධාරයෙක්ද? උපාධිධාරයෙකු වීමට සිටින්නෙක්ද?
ඔබේ තෝරා ගැනීම් කල්යල් ඇතිවම තීරණය කර ඇති නිසා, ඔබ ඉදිරියේ ඇති කාර්යයන් ඉතා පහසු බව ඔබට හැඟෙනු ඇත. ඔබ වටා සිටින අය, ඔබ සමාජයේ වඩාත් ඵලදායික පුද්ගලයෙකු එනම් නිතර පල්ලි යන එන, වැදගත් කාරණා සඳහා ඔබගේ පරිත්‍යාග වෙන් කරන පුද්ගලයෙකු බවට ඔබ පත් විය යුතු යැයි පවසනු ඇත. ඔබේ හිතවතුන් විසින් ඔබට පනවන ලද නිර්නායක වලට ගැලපෙන ලෙස ඔබ රැකියාවක් තෝරා ගත යුතු වේ. කිසිවෙකු නොගිය මහ යෑම යනුවෙන් අදහස් කරන්නේ ඔබේ සභාව හා ඔබේ වෘත්තීය තුළද අද්විතීය අයුරින් හවුල් වීමය. එම අද්විතීය බව හුදෙක් අද්විතීය බවට පත්විය යුතු නිසා නොව, ඔබේ වෘත්තිය දේව රාජ්‍යයේ නිර්ණායක හා ගැළපිය යුතු බැවිනි. දූෂිත සේවා ස්ථානයක අඩු වැටුපක් යටතේ සේවය කරමින් සේවා ස්ථානයට ආලෝකයක් ගෙන ඒම මින් අදහස් කරනවා විය හැකිය. කිසි අඩුපාඩුවක් නැති නිර්දෝෂී හැඟීමකින් ඔබ ඔබේ සේවා ස්ථානය හා හවුල් වේ නම්, එය බයිබලානුකූල නොවන හා සුභාරංචියට පටහැනි වීමක් විය හැක. විශ්ව විද්‍යාල කිතුණු ශිෂ්‍ය සහෝදරත්වයේ විශේෂත්වය එයයි. තම උපාධිධාරීන් ගේ ජීවිතය හා ඔවුන් කරන්නා වූ රැකියාව ද ඔවුන් ගේ සේවයක් බව සංනිවේදනය කිරීමට උත්සහ කිරීම විශ්ව විද්‍යාල කිතුණු ශිෂ්‍ය සහෝදරත්තවයේ විශේෂත්වයයි. එබැවින් සේවය සභාවට සීමා නොවේ. ඔබේ මුළු ජීවිතයෙන්ම ඔබ අවට ලෝකය හා හවුල් වීම ගෝලකමේ ලක්ෂණයයි. එමෙන්ම එය හුරු පුරුදු මාවතේ ගමන් නොකිරීමේ ක්‍රමයකි. අභියෝගය නම්, නොපෙනෙන දේ දැකීම හා සම්මත දේ ප්‍රශ්න කිරීමත්ය.

සුළු පිරිසක් යන මාවත තෝරා ගැනීම අගනා ප්‍රතිඵල ගෙන දෙන්නෙකි. එය මතකයේ රැඳෙන අත්දැකීමක් විය හැක. ඔබ ඔබේ ජීවිත කතාන්දරය අන් හ අය හා පැවසිය යුතුය. එසේ කළ යුත්තේ ඔවුන් ඔබ ගමන් ගත් මාර්ගයේ ම යෑමට නොව, අලුත් දේ සොයා ගැනීමට හා පරණ සහ අමතක වූ දේ නැවත සොයා ගැනීමටත් ය.

I shall be telling this with a sigh
Somewhere ages and ages hence:
Two roads diverged in a wood, and I—
I took the one less traveled by,
And that has made all the difference.

අනුෂ්ක ගුණරත්න

நீதியோடு கூடிய இள ஒப்புரவு

உன்நோக்கி பார்த்தலும் மளந்திரும்புதலும், செயற்பாடும்

பழக்கப்பட்டவைகளை நாம் ஏன் நேசிக்கின்றோம்?

கவிதையொன்றை வாசித்து சிந்தனை செய்து நீண்ட காலமாகி விட்டது. எங்களில் சிலர் ஆர்வமிகுதியில் மற்றையவற்றைப் புறந்தள்ளி கடவுளிற்காக உரிமை கோரி சிந்தனையின்றி அவசரப் பட்டுக்கொண்டிருக்கிறோம். வேறு சிலர் எதுவும் செய்யாமல் ஏதாவது நிகழ்வுகள் செயல்படுத்தும் வரைக்கும் ஆண்டவரில் பொறுமையாகக் காத்திருக்கின்றோம். தமது வழிகளில் சரியாகச்செல்லும் இன்னும் சிலர் தாம் தொலைந்துவிட்டதாகவும் தனிமைப்படுத்தப்பட்டுள்ளதாயும் எண்ணுகின்றனர்.

சமீபத்தில் றொபேட் ∴ப்றொஸ்ட் அவர்களின் “தெரிந்தெடுக்கப்படாத பாதை” (த றோட் நொட் ரேக்கிண்) எனும் கவிதை வாசிக்கக் கிடைத்தது. உண்மையில் நான் “லோட் ஒவ் த றிங்ஸ்” இலுள்ள ரொல்கியென் என்பவரின் “பாதை நீண்டுகொண்டே செல்லும்” (த றோட் கோஸ் எவர் ஓண்) என்ற கவிதையைத்தான் தேடிக்கொண்டிருந்தேன். வேதவாக்கியங்களின் அடிப்படையில் கடவுளின் வேலையில் எவ்வாறு பங்கேற்கலாம் என்ற சிந்தனைகளின் மத்தியில் ∴ப்றொஸ்ட் அவர்களின் கவிதையானது நாம் உண்மையில் என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதனை எனக்கு முழுமையாச் சொல்வதை நான் உணர்ந்துகொண்டேன்.

TWO roads diverged in a yellow wood,
And sorry I could not travel both
And be one traveler, long I stood
And looked down one as far as I could
To where it bent in the undergrowth;

கிறிஸ்தவனா(ளா)யிருப்பது கடினமானதொரு வேலை. சிக்கல்களிலிருந்து விடுபடமுடியாதவர்களாகவே நாம் காணப்படுகின்றோம். ஏற்கனவே நாம் காடொன்றினால் சூழப்பட்டுள்ளோம். அநேக தடவைகள் திருப்பாடல் 37:7 ஐ மேற்கோள் காட்டி எதுவும் செய்யாமல் அமைதியாய் பொறுமையாய் இருக்கவேண்டும் என கூறக்கேட்டிருக்கின்றேன். ஆனால் அந்த வசனமானது உண்மையில் தீயோனின் செயல்களினால் சோர்வடைந்து சும்மா இருக்காமல் மாறாக நன்மை செய்யவேண்டும் என்பதையே வலியுறுத்துகின்றது. செல்லவேண்டிய பாதை ஏற்கனவே கூறப்பட்டுள்ளது மட்டுமன்றி கடவுளோடு அந்தப்பாதையில் நீண்ட காலமாக பயணம் செய்துகொண்டிருக்கிறோம். அதுமட்டுமின்றி கடவுளே அந்தப் பாதையை அமைத்திருக்கின்றார் என என்னை உற்சாகமூட்டும் செய்தி இக்கவிதையினூடே சொல்லப்படுவதை நான் கண்டுகொண்டேன். அநேக பாதைகள் இவ்வுலகில் இருக்கின்றன. சில பாதைகள் மற்றையவற்றை விட அநேகந்தரம் பாவிக்கப்பட்டுள்ளன. ஒவ்வொரு பாதையும் தனக்கே உரிய இயற்கைக் காட்சிகளையும் வெளிப்பாடுகளையும் கொண்டுள்ளது. ஆனால் அனைத்துப் பாதைகளையும் கடவுளே அமைத்திருக்கின்றார். பயணம் செய்கின்ற நாம் எந்தப் பாதையைத் தெரிந்தெடுக்கப் போகின்றோம்? பாவிக்கப்பட்ட பாதையையா? அல்லது யாரும் நடந்திராத பாதையையா? அல்லது எதனையும் தெரிந்தெடுக்காமல் நடுவழியில் தூங்கப் போகின்றோமா?

Then took the other, as just as fair,
And having perhaps the better claim,
Because it was grassy and wanted wear;
Though as for that the passing there
Had worn them really about the same,

And both that morning equally lay
In leaves no step had trodden black.
Oh, I kept the first for another day!
Yet knowing how way leads on to way,
I doubted if I should ever come back.

எமது கிறிஸ்தவ பயணத்தில் அநேகந்தரம் நாம் செய்யவேண்டிய தெரிந்தெடுப்புக்கள் எவை? ஊழியம், தூதுப்பணி குறித்து அதிகமாகக் கதைக்கின்றோம். சிலர் மற்றையோரை விட புதுப்பாணிக் கிறிஸ்தவர்களாயிருக்கிறோம். வெளிநாட்டுத் தூதுரைப் பணிகள், செய்தியாளர்கள், இல்லத்தை உருவாக்குபவர், என அநேக தெரிந்தெடுப்புகள். இவற்றைப் பின்னர் ஆவிக்குரியவை, உலகத்திற்குரியவை என மிகவும் இலகுவாக வேறுபடுத்துகிறோம். சில பாதைகள் எங்களை எங்கே கொண்டு செல்லும் என மற்றவர்களை விட நாம் அதிகம் அறிந்திருப்பினும் நன்கு பாவிக்கப்பட்ட அதே பாதையில்தான் நிலைத்திருக்க விரும்புகின்றோம். அவ்வாறு செல்வதன் மூலம் தனித்துவமான இயற்கைக் காட்சிகளைக் காணத் தவறி விடுகின்றோம்.

நோக்கம் என்பதே நாளாந்த வாழ்க்கையின் நவீன மந்திரமாயிருக்கின்றது. உங்களது நோக்கத்தை அறிந்துகொள்ளவோ, அல்லது நோக்கத்தை அடைவதற்காக இலக்குகளை குறித்துக்கொள்ளவோ, அல்லது சில நோக்கங்களை அடைவதற்காக சரியான ஆற்றல்களுடன் வாழ்வை ஈடுபடுத்திக்கொள்ள இவை அனைத்திற்குமே நீங்கள் புத்தகங்களைக் காணலாம். நோக்கங்களைக் கொண்டிருப்பது நல்லதுதான். ஆனால் நாம் கிறிஸ்தவராயிருப்பதன் நோக்கத்தை ஆராய்ந்து பார்ப்பது விழிப்பை ஏற்படுத்தும். நாம் நல்ல கிறிஸ்தவர்களாயிருக்க விரும்புகிறபடியால் சமய சம்பந்தமான செயல்களைச் செய்வதை எமது நோக்கமாகக் கொண்டிருக்கிறோம். ஆகவே மதசம்பந்தமானது என்று சொல்பவற்றை செய்யக்கூடிய அளவிற்கு பணத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளும் நோக்கத்துடன் ஒரு வேலையைத்

தேடுகின்றோம். சமயசம்பந்தமானவர்கள் என்று அறியப்படுவதற்காக எமது சபை வேலைகளில் ஈடுபடுகின்றோம். அதாவது “நான் எனது வேலையைச் செய்துவிட்டேன். மற்றவற்றைக் குறித்து எனக்குத் தெரியாது.” எனச் சொல்லாமல் சொல்லுகின்றோம்.

ஆனால் கொஞ்சம் பொறுங்கள். கிறிஸ்தவனா(ளா)யிருப்பது என்றால் என்ன என்று நாங்கள் அறிந்திருக்கின்றோமா? அல்லது “கடைசிக் கிறிஸ்தவன் சிலுவையில் இறந்தான்” என்று நியெற்ச் கூறியது சரியா? எமது நோக்கமானது படைப்பின்பொழுதே முதலாவது ஆணையாகக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. முழு உலகத்தோடும் தொடர்பு பட்ட ஒரு ஆணையாக அது இருக்கின்றது. ஆந்த ஆணையானது நீடிக்கப்பட்டது, விரிவாக எழுதப்பட்டது, சரித்திரத்தில் கடவுளின் செயல்களினுடாக மீண்டும் மீண்டும் உதாரணங்களாகக் காட்டப்பட்டது. அது நிச்சயமாக திருச்சபைக்குச் செல்வதன் மூலம் எமக்குப் பதிலாக திருச்சபையை செயலாற்றவிட்டு ஆணையை நிறைவேற்றக்கூடியளவிற்கு ஒரு இலகுவான செயலல்ல. கிறிஸ்தவனே(ளே) திருச்சபையாக ஆணையை நிறைவேற்றவேண்டும். கிறிஸ்தவனா(ளா)யிருப்பது என்பதன் கருத்து கிறிஸ்துவிற்கு சீடனாயிருப்பது ஆகும். அதாவது ஒரு சிறு கிறிஸ்துவாயிருப்பதாகும். அதாவது கிறிஸ்துவிற்கு கடவுளின் கண்கள் இருந்ததுபோல எமக்கும் இருக்கவேண்டும். தேவையுள்ளவர்களைக் கண்டு செயலாற்றவேண்டும். அதாவது எப்போதுமே தெரிவு செய்யப்படும் பாதையைவிட, எல்லோரும் காணும் காட்சிகளை விட மேலானதாயிருக்க வேண்டும். இன்னும் சொல்வதானால் கடவுள் எம்முன்னே ஆயத்தப்படுத்தியிருக்கும் பாதைகளில் ஒன்றைத் தெரிவு செய்யும்போது குறைவாகத் தெரிவு செய்யப்பட்ட பாதையை தெரிந்தெடுக்க வேண்டும்.

வாழ்க்கையின் பாதைகள் அநேகம். அது வாழ்க்கை முறையாயிருக்கலாம், ஒரு தெரிந்தெடுப்பாயிருக்கலாம், தீர்மானமாயிருக்கலாம் அல்லது ஒரு முடிவை செயலாற்றும் வழிவகையாயிருக்கலாம். வழக்கத்தையோ நடைமுறையையோ வைத்துக்கொண்டே முடிவுகளை எடுப்பதைப் பழக்கப்படுத்திக் கொண்டுள்ளோம். இதன்மூலம் எம் முன்னே கடவுள் வைத்திருக்கும் பாதைகளைக் காணத் தவறிவிடுகின்றோம். ஆகையினால்தான் தெரிந்த பாதையில் பயணம் செய்வதா? தெரியாத பாதையில் செல்வதா? எது சிறந்தது எனக் கேள்விகளை எழுப்பிக்கொண்டிருக்கிறோம். மாறாக எந்தப்பாதையில் சென்றாலும் எப்படிப் பயணிக்கின்றோம் என்று கேட்பதில்லை.

இவ்வாறு மிகவும் குறைவாகத் தெரிவு செய்யப்பட்ட பாதைகள் எமது பல்கலைக்கழகப் பிரவேசத்தில், எமது ஐக்கியத்தில், பட்டமளிப்பின்போது எமது தெரிவில் இன்று எமக்கு தெளிவாகத் தோற்றமளிக்கின்றன. நாம் பழக்கமான ஒன்றைப்புறந்தள்ளி பழக்கமற்ற ஒன்றை எவ்வாறு தெரிவு செய்யலாம்?

நாம் பல்கலைக்கழகத்தில் அனுமதிக்கப்படும்போது என்ன நடக்கின்றது? எங்களில் சிலர் எமது திருச்சபை வாலிபர் குழுக்களிலோ, ஆராதனைக் குழுக்களிலோ, வேறு குழுக்களிலோ தீவிரமாகப் பங்குபற்றி கிறிஸ்தவ பாதையில் பயணித்திருக்கலாம். பல்கலைக்கழகத்தில் அனுமதிக்கப்பட்டதும் சிறிது சிறிதாக பெரும்பாலும் உலகத்துக்குரியது என்னப்படும் பல்கலைக்கழகத்தில் பழக்கமற்ற பாதையில் ஈடுபடுகிறீர்கள். நீங்கள் ஒருவேளை உங்கள் வளாகத்தில் கிறிஸ்தவ ஐக்கியமொன்றை சந்தித்திருக்கலாம். அவர்கள் வித்தியாசமானவர்களாயிப்பதனால் அவர்களுடன் பழகுவதை தவிர்த்துக்கொண்டிருக்கலாம். அல்லது ஐக்கியத்திலுள்ள செயற்பாடுகள் உங்களது திருச்சபையில் இருந்தது போலிருக்கவேண்டும் எனத் தீர்மானித்து அசௌகர்யமான கேள்விகளையும் செயற்பாடுகளையும் வெறுத்துத்தள்ளியிருக்கலாம். ஆனால் இந்தப்பாதையைத்தான் நீங்கள் தெரிவு செய்யப் போகிறீர்களா? அல்லது மிகக் குறைவாகப் பாவிக்கப்பட்ட பாதையில் செல்லப்போகின்றீர்களா? இதனையே பல்கலைக்கழக கிறிஸ்தவ மாணவர் ஐக்கியமானது தமது சகாக்களிடையே ஒரு தூதுரைப்பணியாளராக இருக்கமுடியுமா என பல்கலைக்கழக அனுமதி பெறும் ஒவ்வொரு மாணவரிடமும் கேட்டு நிற்கிறது. தாம் சார்ந்த திருச்சபையிலிருந்து சிறிது காலத்திற்கு விலகி பல்கலைக்கழக ஊழியத்திற்கு 4 வருடத்தைக் கொடுப்பதானது மிகவும் குறைவாகத் தெரிவு செய்யப்படும் பாதையை எடுத்துக்கொள்வதாகும்.

நீங்கள் ஏற்கனவே பல்கலைக்கழகத்தில் ஒரு ஐக்கியத்தில் இருக்கிறீர்களா? அப்படியாயின் புதியவற்றைக் கண்டுகொள்வதே பாதையிலுள்ள சவாலாகும். ஒரு கிறிஸ்தவனா(ளா)க எமது திருச்சபையில் இருப்பவற்றை அப்படியே செய்வதற்கு முயலுகின்றோம். பலரால் தெரிவு செய்யப்படாத பாதையில் பழக்கமான மரங்களையும் பூக்களையும் மட்டுமல்ல பழக்கமற்ற மரங்கள் பூக்களையும் நீங்கள் காணலாம். அவை அனைத்துமே கடவுளினால் வைக்கப்பட்டுள்ளன. ஆகவே பல்கலைக்கழகத்தில் நீங்கள் உங்களை எதிர்ப்பவர்களைச் சந்திக்கலாம். அவர்கள் உங்களது நம்பிக்கை குறித்து எவரும் இதுவரை கேட்காத கேள்விகளைக் கேட்பார்கள். உங்களது திருச்சபையில் எப்போதுமே கண்டிராத சம்பவங்கள் பெரிதாக நடப்பதனைக் காணலாம். உங்களது பாதுகாப்பு தொடர்பான சம்பவங்களில் ஈடுபடவேண்டாம் என உங்களது சிந்தனை ஆலோசனை கொடுக்கும். பழக்கமற்றவற்றை ஏற்றுக்கொண்டு கண்டுகொள்வதே சவாலாகும்.

நீங்கள் பட்டம் பெற்று வெளியேறிவிட்டீர்களா அல்லது சமீபத்தில் வெளியேறப் போகின்றீர்களா? அப்படியாயின் உங்களது பணி இலகுவாயிருக்கும். ஏனென்றால் உங்களது தெரிவுகள் ஏற்கனவே தீர்மானிக்கப்பட்டுவிட்டன. சமுதாயத்திற்குப் பங்களிப்பு செய்யக்கூடிய ஆக்கத்திறனுள்ள, பெரும்பாலும் ஒழுங்காகத் திருச்சபைக்குச் சென்று

பொறுப்பாகப் பங்களிக்கும் ஒரு பிரஜை என உங்களைச் சுற்றியிருப்போர் உங்களைக்குறித்து சொல்லக்கூடும். உங்களுடைய சகாக்கள் சிலரால் அமைக்கப்பட்டுள்ள சில தராதரங்களுக்கேற்றவாறு ஒரு தொழிலைச் செய்யுமாறு நீங்கள் எதிர்பார்க்கப்படுவீர்கள். பாவிக்கப்படாத பாதையில் செல்லத்துணிவது என்பது உங்களது திருச்சபையில் ஈடுபாடு காட்டுவதை விட முக்கியமாக உங்களது தொழிலில் தனித்துவமான முறையில் ஈடுபாடு காட்டுவதாகும். தனித்துவம் காட்டப்படவேண்டும் என்பதற்காக தனித்துவமாக இயங்காமல் கடவுளின் அரசுக்குரிய தராதரங்களுக்கமைய வேலையைக் கையாள வேண்டும். ஒருவேளை ஊழல் நிறைந்ததோர் இடத்தில் குறைந்த சம்பளத்திற்கு வேலை பார்க்கும் நீங்கள் ஒளியாக இருக்கமுடியும். இங்கு எவ்வித பிரச்சனையும் இல்லை என்ற மனப்பாங்குடன் நீங்கள் உங்கள் வேலைத்தலத்திலிருப்பது வேதத்திற்கடுத்ததல்ல. அது நற்செய்திக்கும் முரண்பட்டது. அனைத்தையும் கடவுளின் அரசுக்குரிய விழுமியங்களின் அடிப்படையிலேயே கையாளுவேன் என்ற கொள்கையிலிருந்து முரண்படுகிறீர்கள். உங்களது வாழ்க்கையும் தொழிலும் உண்மையில் ஊழியமாகும். ஆகவே ஊழியம் என்பது திருச்சபைக்கு மட்டுப்படுத்தப்பட்டதல்ல. பல்கலைக்கழக கிறிஸ்தவ மாணவர் ஐக்கியமானது இந்தத் தனித்தன்மையான செய்தியை உங்களுக்குச் சொல்ல விரும்புகிறது. உங்களைச் சுற்றியுள்ள உலகுடன் உங்களது முழு வாழ்வையும் ஈடுபடுத்துவது சீடத்துவமாகும். பாவிக்கப்படாத பாதையைத் தெரிவு செய்யும் ஒரு வழி இதுவாகும். அதிகமாகப் புறக்கணிக்கப்பட்டவற்றைக் கண்டுபிடிப்பதும் ஏற்கனவே உள்ள மாதிரிகளைக் கேள்வி கேட்பதுமே உங்கள் முன்னாலுள்ள சவாலாகும்.

குறைவாகத் தெரிவு செய்யப்பட்ட பாதையைப் பாவித்தல் வெகுமதிகளைக் கொண்டுவரும் ஒரு செயற்பாடு. அந்த அனுபவத்தை நீங்கள் எப்போதும் நினைவில் வைத்திருப்பீர்கள். எம்மில் சிலர் அவ்வாறான பாதையை ஏற்கனவே தெரிவு செய்திருக்கலாம். உங்களது அனுபவத்தை எங்களுடன் பகிர்ந்து கொண்டால் அது மற்றையோருக்கு உதவியாயிருக்கும். அவர்கள் அதே பாதையில் செல்ல வேண்டும் என்பதற்காக அல்ல மாறாக தமது சொந்த வழிகளைத் தெரிவு செய்யவும் அதன்மூலம் புதிய விடயங்களைக் கண்டுபிடிக்கவும் பழைய மற்றும் மறந்துபோனவற்றை திரும்பவும் கண்டுபிடிக்கவும் அவர்களை உற்சாகப்படுத்துவதற்காகவும் அதனைச் செய்வோம்.

I shall be telling this with a sigh
Somewhere ages and ages hence:
Two roads diverged in a wood, and I—
I took the one less traveled by,
And that has made all the difference.

Anushke

FOCUS

25A Waidya Road, Dehiwela.
0114943579-office@focus.lk
www.focus.lk